

[Finansministeren.]

almindelige mennesker ikke skulle være i stand til at skøtte deres egne affærer.“

Det var den 26. oktober. Siden da har det ærede medlem åbenbart erkendt, at forslaget ikke er så enkelt endda — og jeg tror, at det ærede medlem vil erkende det endnu mere, før vi er færdige med debatten her. I hvert fald ønsker det ærede medlem nu — det fremgår af bemærkningerne — at både skattemyndighederne og arbejdsgiverne skal bistå skatteyderne med vejledning i de muligheder for forskudsbetaling, som forslaget indebærer. Det er forhåbentlig ikke forslagsstillernes tanke, at skattemyndighederne skal rådgive skatteyderne med hensyn til, hvorvidt og i hvilket omfang den enkelte skatteyder skal betale forskud, for i så fald er jeg bange for, der vil komme en strøm af andragender, protester, ja, måske ligefrem sagsanlæg fra skatteydere, der har haft uheldige erfaringer med deres forskud og derfor ønsker deres skat omberegnet flere år tilbage.

Jeg skal ikke bestride, at den idé, der ligger til grund for det foreliggende forslag, ved første øjekast kan virke ret besnærende; men jo mere man beskæftiger sig med den, jo klarere er det blevet for mig og for andre, især teknikerne, der beskæftiger sig med dette forslag, at den vil være uændelig i praksis, og jeg kan derfor ikke anbefale det foreliggende lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Møller): Jeg vil gerne på forslagsstillernes vegne takke den højtærede finansminister for den — om jeg så må sige — venlige og grundige behandling, han har underkastet dette forslag. Jeg forstår, at vi i hvert fald har haft en god idé, hvad selv den højtærede finansminister erkender. Jeg kan imidlertid ikke takke ham for ret meget andet end den venlighed, hvormed han betragter denne idé, og jeg må på en række punkter imødegå de betragtninger, den højtærede finansminister gjorde gældende.

Vi står her overfor et problem, som folketinget og regeringen skal tage stilling til: Hvordan kan vi indrette vor skattelovgivning, således at merindkomstbeskatningen bliver udjævnet, bliver lempet? Dette problem er vi fælles om, og jeg tror ikke, at den højtærede finansminister har kunnet

finde noget system, hvorimod man ikke kunne argumentere under henvisning til tekniske og administrative vanskeligheder. Den højtærede finansminister siger, at det vil være billigere at gå over til kildebeskatningen, og anfører imod vort forslag, at det vil forøge administrationen og medføre større vanskeligheder, men den højtærede finansminister ved særdeles vel, at en overgang til en obligatorisk kildebeskatning ikke blot vil medføre dobbelt så mange vanskeligheder for skattemyndighederne af administrativ og teknisk art som dette forslag, men at det vil medføre tifold de vanskeligheder.

Der er vel næppe tvivl om, at hvis man vil tvinge alle mennesker og alle virksomheder ind i kildebeskatningen, vil det medføre langt mere besvær end dette forslag om frivillighed. Dette forslag er et tilbud til dem, der selv er interesseret i at få løst merindkomstbeskatningsproblemet, og derfor må den højtærede finansminister også forstå, at jeg ikke giver så forfærdelig meget for hans indvendinger, for hans alternativ er langt videregående, langt vanskeligere at administrere. Nu har vi ganske vist i går fået en skitse tilsendt i skattereformudvalget vedrørende kildebeskatningen, men der er ingen tvivl om, at den vil medføre langt mere besvær og langt flere uproduktive udgifter end dette forslag.

Det, det drejer sig om, er at få noget, der kan løse problemet hurtigt. Så kan den højtærede finansminister sige om dette forslag, at det kun er en bagatel; det er ikke nogen bagatel for dem, der virkelig vil benytte sig af det, og det er noget, der kan gennemføres hurtigt her i tinget, medens derimod det, som den højtærede finansminister hidtil har præsteret i denne sag, hvor han har talt om kildebeskatningen og fremsat skattereformforslag, der bygger på, at skattefradragsretten skal ophæves, er en tidsplan, der ligger langt udenfor og kommer til at ligge langt hinsides det tidspunkt nu, hvor vi har brug for den øgede arbejdsindsats.

Jeg ville i høj grad have respekteret den højtærede finansministers noget negative afvisning, hvis der på folketingets bord havde ligget et forslag, som kunne gennemføres hurtigt. . . . (Finansministeren [Kampmann]: Det har ligget der tre gange!) . . . , og som var i overensstemmelse med folketingets flertal —